

HUIS VOOR
ACTUELE KUNST
DESIGN & ARCHITECTUUR

PERSDOSSIER NAJAAR Z33

Op zaterdagavond 27 september zwaait Z33 de deuren open voor een nieuw seizoen, met de tentoonstellingen van Michael Beutler & Mounir Eddib. Rondom de expo's staat een programma van concerten, lezingen, rondleidingen; en gratis avondopeningen klaar.

Michael Beutler

28.09.2025-22.02.2026

Michael Beutler (°1976, DE) presenteert in Z33 zijn eerste grote solotentoonstelling in België. De voorbije weken verruilde hij zijn atelier in Berlijn voor het Hasseltse kunstenhuis, waar zijn werk tot stand kwam. Grote hoeveelheden papier, karton en textiel vonden er hun weg en werden met zelfgemaakte tools omgevormd tot bouwstenen voor omvangrijke installaties: van kleurrijke zuilen en papieren wafels tot krullen, lussen en een golvend weefatelier.

Z33 voelt voorlopig nog als één groot atelier, waar het plezier van het maken overal voelbaar is. Samen met een team van vijftig deelnemers – jobstudenten, gidsen, studenten Architectuur (UHasselt) en Productdesign (LUCA School of Arts, campus C-mine) – verkent Beutler de artistieke mogelijkheden van eenvoudige materialen. Hij toont zich groots in eenvoud en samenwerking en laat zien hoe je met beperkte middelen, verbeelding en samenwerking iets indrukwekkends kunt realiseren.

Een gebouw zo delicaat als papier

De kunst en het vakmanschap van bouwen vormen een belangrijke inspiratiebron voor Michael Beutler. Dat is in Z33 niet anders. Voor Beutler is het gebouw van de Italiaanse architecte Francesca Torzo als een fijn vel papier: kwetsbaar, open voor ingrepen, en vol mogelijkheden. Papier wordt zo niet alleen metafoor, maar ook materiaal en leidraad voor zijn expo. Waar de buitengevel van het kunstenhuis strak en voltooid oogt, voelt de binnenkant als een 'glossy' ruwbouw die uitnodigt tot aanvulling en huiselijkheid. Beutler reageert daarop met grote en kleine ingrepen: van het integreren van meubels, kleurrijke

wanden en maquettes tot het installeren van deuren uit zijn atelier om een intiemere kamer te creëren. Zo ontstaat er een interface, een tussenschakel tussen mens en gebouw.

Niet zo stijve broek

Vanaf de eerste zaal zet Beutler de architectuur naar zijn hand. In de langgerekte steeg wandel je langs kleurrijke kolommen, waar lichte, buisachtige structuren tot wel tien meter hoog reiken. Deze *Stiff Pants* van metaaldraad en papier zijn een speelse knipoog naar monumentale architectuur. Achterin de ruimte staat een soort lamineerapparaat dat Beutler ontwierp om het metalen gaas met papier te bekleden. Het krijgt hierdoor de status van sculptuur: een uiting van zijn visie op het museum als werkplaats. Zo breekt hij met het beeld van de kunstenaar die zich terugtrekt in zijn atelier. Het werk ontstaat ter plekke, in dialoog met het team.

Lichtmachine

In de 'Toren' grijpt Beutler niet alleen in op de ruimte, maar ook op het licht. Vier kolommen laten een reusachtige houten papierzeef zweven. Een stevig, doorschijnend vel papier laat het licht zachtjes door. Dit vel werd vervaardigd in de binnentuin, waar een papiermolen oude boekpagina's tot pulp vermaalde. Met deze massa werd het raster gevuld en na het drogen werd het geheel omhoog gehesen. Nu vormt het een zwevend plafond, waarin de vezels zichtbaar blijven dankzij het licht van bovenaf. Deze ingreep verwijst naar een vroeg werk uit zijn studietijd, *Gipsdecke* (2002).

Papieren connecties

Papier is een van Beutlers favoriete materialen. In deze expo verschijnt het in alle vormen en kleuren. Weg van het platte vlak creëert hij driedimensionale sculpturen: van grote papieren wafelrasters tot lussen en krullen. *The Garden, Rustika en Zustand mit Loops und Kringeln* ogen groot en robuust, maar zijn verrassend fragiel en veeleisend. Zodra ze van het werktuig rollen, kunnen ze slechts enkele keren worden verplaatst. Daarmee accentueert hij het contrast tussen het monumentale en het tijdelijke.

“Voor mij vormen al die imperfecties een eigen patroon. Ze maken het proces levendig, echt. Het is precies die manier van werken die voor mij klopt — intuïtief, efficiënt, en trouw aan wat er ontstaat.”

Beutler ontwierp zelf de werktuigen voor deze kunstwerken. Ze zijn eenvoudig, maar vragen om samenwerking. Het is allesbehalve lopendebandwerk: de gebruikers bepalen zelf hoe ze ermee werken, waardoor variaties ontstaan in formaat, kleur en afwerking. Naarmate het proces vordert, groeit de vaardigheid en worden de sculpturen verfijnder. De perfecte imperfecties zijn een gewenst effect en vormen een tegenwicht tegen industriële standaardisering.

“Ik werk niet toe naar één vast eindresultaat. Wat voor mij telt, is het proces — hoe we samen met het materiaal omgaan, hoe we luisteren, reageren, en ruimte laten voor wat zich wil tonen. Mijn werk draait om verbindingen: tussen vormen, tussen mensen, tussen momenten. En die verbindingen moeten voelbaar zijn, zichtbaar in wat ik maak.”

Scenografie voor een huis

Haus Beutler verdeelt de eerste verdieping in een reeks kleinere kamers, opgebouwd uit fragmenten van zijn werk van de afgelopen 25 jaar. Tussen de kleurrijke wanden ontdek je maquettes, tests en video's van eerdere projecten. Door hun omvang is het onmogelijk om ze allemaal te tonen en daarom brengt hij hier fragmenten van vele projecten samen. Voor de houten structuur grijpt Beutler terug op de traditionele Japanse architectuur — een toonbeeld van verfijnd vakmanschap en technisch vernuft. De tussenmuren hebben dezelfde lengte, maar zijn niet ontworpen voor Z33. Hierin schuilt voor hem het plezier van het maken: hoe kunnen gestandaardiseerde elementen betekenisvol samenvallen met een specifieke plek?

Van atelier naar golvende scenografie

Michael Beutler richt een zaal in als weefatelier, met een monumentaal weefgetouw voor tapijten van gerecycleerd textiel. Het toestel reisde langs diverse tentoonstellingen en draagt sporen van collectief gebruik. Voor één tapijt van 400 kg zijn zes mensen nodig die een week lang weven. Door de grote lappen textiel krullen de tapijten lichtjes op en golven ze over de vloer van zaal Le Lac — genoemd naar het plafond met zijn golvende diamanten patroon dat doet denken aan een wateroppervlak.

Symbolische deur

Aan het einde van de tentoonstelling trekt Michael Beutler — letterlijk en figuurlijk — de deur achter zich dicht. Daarmee reageert hij op de architectuur van Z33, waar Vleugel 19 en Vleugel 58 naadloos in elkaar overlopen. Om dat gevoel te doorbreken, plaatste Beutler de deur van zijn oude studio aan het einde van de tentoonstelling — een meer dan symbolische ingreep. Het gebaar past bij zijn visie op het museum als werkplaats: waar je bij het begin van de expo als het ware zijn atelier binnenstapt, verlaat je dat nu via dezelfde deur die hij jarenlang elke avond achter zich dichttrok.

Over Michael Beutler

Michael Beutler (1976, DU) is een kunstenaar die werkt op het snijvlak van sculptuur en installatie. Hij studeerde aan de Städelschule in Frankfurt am Main van 1997 tot 2003 en aan de Glasgow School of Art in 2000 en 2001. In 2016 en 2017 gaf hij les aan de Muthesius Kunsthogeschool in Kiel en sinds 2019 is hij hoogleraar Sculptuur aan de HFBK in Hamburg.

Recente solotentoonstellingen omvatten onder andere *Haus Beutler* bij La Loge in Brussel, *Pump House* in Spike Island, Bristol en Nottingham Contemporary, Nottingham, *Moby Dick* in het Hamburger Bahnhof Museum für Gegenwartskunst, evenals *Plonger et Pluier* in Hangar à Bananes, Nantes, en *Stardust* in het Wilhelm Hack Museum in Ludwigshafen. Ook nam hij deel aan internationale Biënnales, zoals de Singapore Biënnale, de Gwangju Biënnale, de Berlijn Biënnale en de Biënnale van Venetië. Een belangrijk deel van zijn werk is gewijd aan de ontwikkeling van kunstprojecten in de openbare ruimte, die onder andere te vinden zijn in de Wilhelmina Polder in Nederland (*Polder Peil*), bij Fondazione La Raia in Ligurië (*Oak Barrel Baroque*) en in Råby, Zweden (*Råby Planet*).

Daarnaast had hij talrijke solotentoonstellingen in galerijen, zoals Galerie Michael Neff, Frankfurt am Main; Galerie Nagel/Draxler in Berlijn en Keulen; Galerie Bärbel Grässlin, Frankfurt am Main; Galeria Franco Soffiantino Arte Contemporanea, Turijn; Pinksummer, Genua; en Ehrhardt Flórez, Madrid.

Curator: Tim Roerig

Voor deze tentoonstelling werkt Beutler samen met studenten Architectuur (UHasselt) en Productdesign (LUCA School of Arts, Campus C-mine). Zo groeit het Hasseltse begijnhof – met de nieuwe architectuurcampus van UHasselt – uit tot een plek van samenwerking, kennisdeling en experiment.

Bijlage

Persbericht UHasselt Live Project

Weaving a New Beguinage

In samenwerking met kunstenhuis Z33 stappen de studenten (interieur)architectuur van UHasselt in de wereld van de Duitse kunstenaar Michael Beutler. Zijn monumentale en speelse installaties vormen het decor én de werkplek voor dit Live Project. De zalen van Z33 veranderen tijdelijk in een levendige werkplaats, waar Beutlers zelfontworpen gereedschappen centraal staan. Ze nodigen de studenten uit om te experimenteren met papier, textiel, garen en kippengaas en om zo op een nieuwe manier naar materiaal en proces te kijken.

Het maakproces draait niet om perfectie of snelheid maar om traagheid, samenwerking en ontdekking. De studenten leren omgaan met trial-and-error, laten zich leiden door de eigenschappen van het materiaal en ontdekken hoe het is om zonder draaiboek of handleiding te werken. De sporen van dit proces - een losse draad, een gescheurde rand, een vervormde buis - worden niet weggewerkt maar maken deel uit van het uiteindelijke werk.

Door te vertragen ontstaat ruimte voor reflectie, geduld en plezier. De grens tussen atelier en tentoonstelling vervaagt: het werk wordt niet alleen tentoongesteld, het ontstaat ter plekke en krijgt zo een uniek karakter dat door vele handen is gevormd. Op die manier laat Weaving a New Beguinage zien hoe kunst, ambacht en architectuur elkaar kunnen versterken en hoe samenwerken aan iets tastbaars nieuwe inzichten en verbindingen oplevert.

Mounir Eddib presenteert Taliswoman in Z33

Van 28.09-14.12.2025

In Taliswoman nodigt kunstenaar Mounir Eddib je uit om af te dalen in een gelaagd mythisch landschap vol herinneringen. De tentoonstelling benadert de Genkse steenkoolmijnen niet als een afgesloten hoofdstuk uit de industriële geschiedenis, maar als mysterieuze plekken vol verhalen die nog verteld moeten worden.

Eddib is de kleinzoon van een mijnwerker die in de jaren zeventig als “gastarbeider” naar België kwam en de zoon van Marokkaanse ouders afkomstig uit het grensgebied met de Westelijke Sahara. Zijn werk is dan ook nauw verbonden met thema’s zoals arbeid en migratie. Terwijl de officiële verhaallijn over de steenkoolmijnen vaak de nadruk legt op hun economische bijdrage, focust Eddib op het onzichtbare, het mystieke, het intieme.

Bovengronds

De tentoonstelling begint “bovengronds”, in een heldere ruimte die gemeenschap, dagelijkse rituelen en lokale landschappen centraal stelt. Door alledaagse activiteiten en plaatsen af te beelden, eert Eddib verbondenheid als een vorm van veerkracht. Hier vind je versierde vrouwenkledingstukken, zoals de indigo gekleurde melhfa, een traditioneel kledingstuk van de Sahrawi dat de huid blauw kleurt bij het dragen. Ook in *Birch Spirit* zijn lichaam en materiaal met elkaar verweven: een menselijke vorm versmelt met een berkenboom op een voormalig mijnterrein. Wat geeft iemand het gevoel ergens wortels te hebben? Is het familie, een baan, een specifiek landschap, een gedeelde geschiedenis?

Ondergronds

Bij het betreden van de tweede galerij, “ondergronds”, verandert de sfeer. Je stapt binnen in een donkere ruimte, waar je wordt omhuld door schaduwen en de doordringende geur van teer*. Voorouders en landgeesten verschijnen en verdwijnen weer. Hier is de steenkoolmijn geen industriële locatie meer, maar een portaal: betoverd en sacraal. In het mixed-media schilderij *He Ain't Heavy, He's My Brother* (2025) is een groep mijnwerkers afgedaald in een smalle schacht die tegelijkertijd het beeld oproept van hun aangetaste longen. In de tentoonstelling brengt Eddib materialen met een tegengestelde betekenis samen: Noord-Afrikaanse magische substanties zoals medicinale teer en lood, naast bijproducten verzameld uit de mijnterrils van Genk. Lood en tin – ertsen die uit de diepe aardkorst worden gewonnen – krijgen verschillende toepassingen. Ze worden gesmolten tot figuratieve silhouetten, of aan elkaar gelast tot massieve kaders. De werken, met een metaalachtige glans en besmeurd met teer en pigmenten, stralen een spirituele kracht uit.

Taliswoman

Geïnspireerd door zijn moeder vestigt Eddib de aandacht op de onderbelichte rol van vrouwen in het mijnverleden van Genk. *Taliswoman* benadrukt de kracht en betekenis van ruimtes en praktijken die vrouwen zich hebben toegeëigend, zoals beschermende volksrituelen die thuis worden uitgevoerd in families van etnische en islamitische minderheden. Eddib verzet zich echter tegen het produceren van louter afbeeldingen of biografische documenten. Net zoals migratie zorgt voor een gevoel van fragmentatie, kijken we in Eddibs werk naar zowel afwezigheid als aanwezigheid – naar wat verloren is gegaan en wat overblijft.

Vruchtbaar landschap

Mijnbouw is een vorm van terugblikken. Wanneer je graaft, breng je het verleden terug naar het heden, zowel fysiek als emotioneel. “Wortelen” impliceert ook een beweging in de aarde, maar het is tegelijk gericht op de toekomst. Een landschap – beschadigd maar toch vereerd – is een vruchtbare bodem voor oude verhalen om weer aan de oppervlakte te komen en voor nieuwe verhalen om wortel te schieten.

BIO

[Mounir Eddib](#) (°1995) is een Marokkaans-Belgische schilder en mixed media kunstenaar. Hij groeide op in Oud-Winterslag (Genk), een arbeiderswijk op wandelafstand van voormalige steenkoolmijnen. Als kleinzoon van een mijnwerker en zoon van Amazigh (Berber) ouders uit de grensgebieden met de Westelijke Sahara, is zijn autobiografische kunst geïnspireerd door migratie, de rauwheid van industriële landschappen en Noord-Afrikaanse mythologie. Eddib put uit Amazigh, Sahrawi en islamitische volksrituelen en magische gebruiken om zijn kunst te doordringen met amuletachtige eigenschappen. Hij werkt deeltijds voor The Building Genk als artistiek coördinator, behaalde vorig jaar een BA Autonome Beeldende Kunst in Maastricht, en won sindsdien verschillende kunstprijzen.

Curator: Kevin Gallagher

In samenwerking met Kunstplaats Vonk

Bouwen aan verbeelding: een programma rondom de expo's

Nieuwe architectuurrondleiding: een frisse blik op Z33 en het Begijnhof

Het Begijnhof is terug open en klaar om te verkennen. In deze nieuwe rondleiding neemt een gids je mee langs de gerenoveerde begijnhuisjes, de tuin met spiegelvijver, de panoramatoren én het gebouw van Z33. Ontdek op zaterdag 4, 18 en 25 oktober hoe oud en nieuw elkaar versterken en pik meteen ook de tentoonstelling van Michael Beutler mee.

Gratis familieparcours (6-13 jaar)

In het *denk- en doe*parcours ontdekken kinderen van 6 tot 13 jaar hoe je met eenvoudige materialen en veel fantasie een eigen wereld kunt creëren. Met papier, karton en hout bouwen ze aan een eigen huisje dat op het einde een plek krijgt in de expo.

Gratis avondopening

Elke tweede donderdag van de maand, van 18-22u

Nele De Gussem & Victor Verhelst | 27.09 om 21u

Op onze feestelijke openingsavond van 27 september brengen Nele De Gussem en Victor Verhelst het concert *The Loom of Longing*. Een hypnotiserende mix van elektronische klanken en visuele collages die doen denken aan de jaren '90-games.

CHVE | vrij 24.10 om 17u

Colin H. Van Eeckhout brengt een rauwe, bezwerende solo met draailier.

Nieuwe lezingenreeks op donderdag i.s.m. Amarant

- Klaas Rommelaere over textielkunst vandaag | 23.10 om 19u30
- Geert Driessen over kunst in de publieke ruimte | 13.11 om 19u30
- Tim Roerig over de maatschappelijke rol van kunst | 11.12 om 19u30

Fashion & Design Hasselt | 23.10 tot 26.10

Kunstendag voor Kinderen | 16.11

Praktische informatie

Tickets

- Michael Beutler: standaardtarief 12 euro, kortingtarief 6 euro, gratis voor iedereen jonger dan 18 jaar
- Mounir Eddib: gratis

Persvragen: veerle.ausloos@z33.be | 0499 67 76 11

Beeldmateriaal: z33.prezly.com